

Arrest

nr. 218 708 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DIERCKX
Kogelstraat 19
3700 TONGEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DIERCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verwijst in onderhavig verzoek opnieuw naar de vluchtmotieven die zij in het verleden uiteenzette. Zij voegt hieraan toe dat haar familie hun huis verlaten hebben na bedreigingen van de sjiiitische groepering Asa'ib Ahl al-Haq. Daarnaast haalt zij aan dat zij het psychisch moeilijk heeft. Zij werd drie keer seksueel geïntimideerd door de man van een vriendin bij wie zij logeerde.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: een brief van een psycholoog die stelt dat zij stress heeft en symptomen vertoont die voorkomen bij PTSS, afgegeven op 10 juli 2018, een brief van de organisatie Point d'Appui waarin wordt geargumenteed dat haar nieuwe verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard moet worden, afgegeven op 18 juni 2018, en een CD-rom waaruit moet blijken dat haar zoon in 2014 of 2015 op een schoolfeest in Irak was.

Haar eerste verzoek werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar verklaringen over haar vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden omwille van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Bovendien slaagde zij er niet in om haar recente herkomst uit Bagdad aannemelijk te maken. Hoe dan ook, de veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 178 421 van 25 november 2016.

Haar tweede en derde verzoek werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij diende tegen deze beslissingen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent haar beweerde psychische moeilijkheden: "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart enerzijds wel dat u het psychisch moeilijk heeft, maar zegt anderzijds geen concrete problemen te hebben. U verklaart zelf dat u in staat bent om op normale wijze aan de procedure deel te nemen (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 21 augustus 2018, vraag 1).

Ter staving van uw verklaring over uw psychische toestand legt u een brief neer van een psycholoog waarin staat dat u stress heeft en dat u symptomen vertoont die ook voorkomen bij PTSS. Er staat nog dat u vaak zaken vergeet en dat u zich moeilijk kan concentreren. Het is om te beginnen frappant dat u pas bij uw vierde verzoek om internationale bescherming een attest neerlegt over uw psychische toestand, terwijl u al in uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde veel zaken te vergeten (CGVS 15/26973, 19 februari 2016, p. 9, p. 17, p. 24, p. 33). Dat u pas drie jaar na uw aankomst in België en na drie onsuccesvolle verzoeken om internationale bescherming uw psychische problemen laat onderzoeken en tracht te staven, relativeert de ernst van uw problemen in grote mate. Daarenboven blijkt nergens uit het attest dat u neerlegt op welke basis de bevindingen die erin weergegeven worden precies gebaseerd zijn. Het attest vermeldt wel dat u psychologische begeleiding krijgt, maar vermeldt niet sinds wanneer of hoeveel sessies u al gehad hebt. Nog wordt een psychiatrisch advies over uw psychische toestand aangeraden, wat impliceert dat er geen officiële diagnose gesteld is. Tenslotte wordt er wel verwezen naar de mogelijkheid van PTSS, maar meldt het attest niet van welk trauma deze stoornis het gevolg zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster stelt verder dat: "Vooreerst betwist het CGVS ten onrechte de conclusies van de vzw Point d'Appui die stelt dat op grond van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen RVV van 25 november 2016, nr 178.421 gewezen in het kader van de eerste aanvraag van verzoekster, kan besloten worden dat er gezag van gewijsde heerst over het feit dat verzoekster :

- van Bagdad afkomstig is
- Voor de Iraakse Overheid gewerkt heeft
- Soenniet is
- Een alleenstaande vrouw is

Verzoekster stelde inderdaad in haar beroep dat leidde tot voormeld vonnis dat deze elementen bewezen waren, terwijl het CGVS volhardde in het stellen van het tegendeel."

De Raad kan verzoekster niet volgen in haar voorgaand betoog. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing terecht het volgende vastgesteld dienaangaande: "Voorts legt u een brief van de organisatie Point d'Appui neer. Daarin wordt verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dat oordeelde over uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het CGVS betwist evenwel de conclusies die door Point d'Appui gemaakt worden op basis van dit arrest. Zo stelt Point d'Appui dat er gezag van gewijsde heerst over het feit dat u van Bagdad afkomstig bent, voor de Iraakse overheid gewerkt hebt, soenniet bent, en een alleenstaande vrouw bent, en concludeert daaruit dat u internationale bescherming zou nodig hebben.

Om te beginnen moet hier gewezen worden op het feit dat u (in uw eerste verzoek) niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tot 2015 in Bagdad verbleven hebt. U bood met andere woorden geen zicht op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, en maakte bijgevolg geen nood aan bescherming aannemelijk. De stelling van Point d'Appui dat u van Bagdad afkomstig bent, houdt niet automatisch in dat u er ook tot vlak voor uw komst naar België verbleven hebt.

Uit dit element volgde bovendien dat ook uw verklaringen over uw werk, dat u in Bagdad situeerde, niet zomaar voor waar konden worden aangenomen. Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw professionele activiteiten, waardoor er des te meer twijfels rezen bij deze verklaringen. De stelling van Point d'Appui dat u voor de Iraakse overheid gewerkt hebt houdt dus geen stand.

Nog bleek al tijdens uw eerste verzoek dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven, waaronder de verklaringen over de dood van uw echtgenoot en over de aanval op uw broer. Al bovenstaande elementen werden bevestigd door de RVV. Die stelde over dit laatste dat "dat de voorgehouden asielmotieven geheel onbestaand zijn, een overtuiging die alleen maar versterkt wordt na analyse van de verklaringen omtrent deze gebeurtenissen. Hierin werden immers dermate frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties ontdekt, dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat verzoekster in haar eigen kluwen van leugens verstrikt is geraakt".

Aan de verklaringen over de dood van uw broer die u aflegde in uw tweede verzoek om internationale bescherming kon evenmin geloof gehecht worden, gezien u deze causaal verbond aan uw vroegere vluchtmotieven die ongeloofwaardig waren. Uit deze elementen volgt dat u geenszins kan beschouwd worden als een alleenstaande vrouw ingeval van terugkeer naar Irak. U verklaart enerzijds zelf dat u er nog familie hebt en dat u contact met hen hebt (verklaring DVZ, punt 12, 20), en anderzijds blijkt dat u zelfs nog meer mannelijke steunfiguren hebt dat u wil doen uitschijnen, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de dood van uw man en die van uw broer, en evenmin aan de bewering dat uw broer gehandicapt is als gevolg van een aanslag van sjieten. Hier wordt immers opnieuw verwezen naar de vluchtmotieven uit uw eerste verzoek.

Rest nog uw verklaring dat u soenniet bent. Hierover stelde de RVV dat "...er in hoofde van verzoekster voorts geen concrete aanwijzingen [zijn] dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad". Met het louter tegenspreken van deze vaststellingen en het herhalen van de inhoud van deze brief, werpt verzoekster geen ander licht op voorgaande vaststellingen omtrent de brief van de organisatie Point d'Appui.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Een verwijzing naar haar beweerde profiel, artikelen en rapporten volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie en haar beweerde profiel, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

7. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2019, verwijst verzoekende partij naar het bijkomend medisch attest dat zij bij aanvullende nota heeft ingediend. De raadvrouw van verzoekende partij licht toe dat zij zeer fragiel en kwetsbaar is, zij niet terug kan keren naar haar land van herkomst aangezien haar familie intussen het land heeft verlaten en haar broer opgenomen werd in een ziekenhuis in Jordanië nadat hij werd beschoten. Verzoekende partij wijst erop dat deze feiten ondersteunt worden door het stuk 3 dat zij indient en de foto van haar broer. Verzoekende partij voegt daar aan toe dat zij thans een alleenstaande vrouw is nu zij alleen nog haar bejaarde vader heeft. Haar echtgenoot en broer zijn overleden en een andere broer is in Jordanië. Zij heeft wel nog een zus in Bagdad. De raadvrouw van verzoekende partij benadrukt nogmaals het uiterst kwetsbaar profiel en stelt dat zij dan ook nog problemen heeft gekend toen zij werd opgevangen door een andere familie/vriendin waardoor zij bijkomend getraumatiseerd is.

Verzoekende partij licht toe dat zij niet meer bij die vriendin woont maar in het centrum van Kapellen en minstens de subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

4.2.1. De Raad brengt vooreerst in herinnering dat verzoekende partij in het verleden, naast de bedrieglijke verklaringen die zij heeft afgelegd over haar werk, haar reis en haar documenten, ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar herkomst en haar asielmotieven. Zo werd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming door zowel het CGVS als de RvV vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft tot aan haar beweerde vertrek naar België in september 2015 in de wijk Adhamiya in Bagdad gewoond te hebben. Gezien verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in 2015 nog in de wijk Adhamiya in Bagdad woonde, werd er evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die zij daar zou meegemaakt hebben, waaronder de dood van haar echtgenoot en de aanval op haar broer. Los daarvan werden verzoeksters verklaringen over deze vervolgingsfeiten niet geloofwaardig bevonden gelet op haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Ook aan de verklaringen over de dood van haar broer die verzoekende partij in het kader van haar volgend verzoek aflegde, hechtte het CGVS niet het minste geloof gezien verzoekende partij deze causaal verbond aan haar vroegere vluchtmotieven die ongeloofwaardig waren.

In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze vastgesteld dat de door verzoekende partij nieuw voorgehouden persoonlijke feiten die zij naar aanleiding van haar huidig derde volgend verzoek uiteenzet, namelijk dat haar familie verhuisd is nadat ze bedreigd werden door Asa'ib (Ahl al-Haq), betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige verzoeken heeft uiteengezet. Het louter voortborduren op verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid laat staan de nieuw voorgehouden feiten aan te tonen.

In haar aanvullende nota van 4 februari 2019 geeft verzoekende partij aan zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet veel details had kunnen verkrijgen, maar ondertussen haar familie haar meer heeft verteld en documenten heeft opgestuurd. Zij vervolgt als volgt:

“Ter herinnering, de broer van verzoekster is thans gehandicapt en rolstoelgebonden wegens schotwonden in de benen.

Er werd verzoekster verteld dat toen de mensen op zoek kwamen naar de documententas, de belagers op de benen van de broer sloegen (nieuw stuk 2). Zijn medische toestand was slecht en hij moest naar AMMAN, in Jordanië vertrekken om daar beter verzorgd te worden. In Aman, gaat de broer ook een asielaanvraag indienen. De broer wordt geholpen door vrienden van de familie. De vrouw van de familie stelde een attest op en legt ook haar identiteitskaart neer (nieuw stuk 3). Verzoekster wist zelfs niet dat zijn broer geslagen werd, ze vernam het pas via de vriendin in Amman bij wie de broer verblijft.

Bovendien, legt verzoekster nog foto's neer van de meubels die buitengezet worden bij het huis (nieuw stuk 4).

Verzoekster vernam ook na het gehoor dat haar vader thuis nog een brief kreeg van de militie Assaa'eb Al Haq. Ze liet die brief dan ook vertalen en legt het neer (nieuw stuk 5).

Zoals eerder gezegd moest de familie verhuizen. De familie verblijft nu in de wijk Razalya, een soennitische wijk. De gehandicapte broer is naar Jordanië voor verzorging. Haar bejaarde vader is er nog, haar moeder is reeds overleden.”

De Raad stelt vast dat daar waar verzoekende partij ter herinnering brengt dat haar broer thans gehandicapt is en rolstoelgebonden is wegens schotwonden in de benen, zij verwijst naar gebeurtenissen die reeds in het kader van haar eerste verzoek ongeloofwaardig werden bevonden gelet op haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande. Het arrest nr. 178 421 van 25 november 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidt dienaangaande het volgende aan:

“Ook over het wedervaren van uw broer gaf u verschillende verklaringen. Toen uw broer naar uw huis ging en deze brief aantrof, probeerden onbekenden hem omver te rijden. Ze zouden hem beschoten hebben (CGVS, p. 24). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u niet dat uw broer beschoten was, maar dat hij op zijn benen geslagen was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u gevraagd werd of uw broer nu beschoten of in elkaar geslagen werd, gaf u nog een derde verklaring en stelde u dat ze hem in de auto probeerden te sleuren en daarna vuurwapens afschoten (CGVS, p. 12). Dat u uw antwoorden verandert naargelang de vragen van het CGVS, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u nog gevraagd of u broer de daders gezien had. U zei dat u dit niet wist en het hem niet vroeg, wat vreemd lijkt aangezien er volgens u een verband is tussen uw problemen en de aanval op uw broer (CGVS, p. 31-32). Hierna zei u dat hun gezicht bedekt was, wat

niet strookt met uw verklaring dat u het niet wist en dat u uw broer niets gevraagd had. Nadat u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat het kwam omdat de auto erg snel reed en ze dan de kogels afvuurden (CGVS, p. 32). Opnieuw wijzigt u uw verklaringen naargelang de opmerkingen van het CGVS. Dat u telkens nieuwe versies van dezelfde feiten geeft, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op losse schroeven."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook in haar aanvullende nota nog steeds wisselende verklaringen aflegt over deze voorgehouden gebeurtenis. Eerst heeft zij het over schotwonden, om vervolgens te stellen dat haar broer geslagen werd. De foto en röntgenfoto (rechtsplegingsdossier, aanvullende nota, stuk 2) betreffende de toestand van haar broer, vermogen de geloofwaardigheid van verzoekende partij niet te herstellen. Deze foto's geven vooreerst geen informatie over de identiteit van deze persoon, noch over haar familieband met de afgebeelde persoon. Zelfs al is het inderdaad de gewonde broer van verzoekende partij die afgebeeld is op deze foto en de röntgenfoto daadwerkelijk betrekking heeft op haar broer, dan nog geven deze foto's geen informatie over de manier waarop hij deze verwondingen zou hebben opgelopen. In die zin kunnen de foto's geen ondersteuning bieden voor de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten. Dezelfde redenering kan gevolgd worden voor wat betreft de foto waarop huisraad te zien is (rechtsplegingsdossier, aanvullende nota, stuk 4). Daargelaten dat aan foto's slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, kan uit deze foto in geen geval worden opgemaakt dat de inboedel van het huis waarin haar familie woonde door een sjitische militie werd omvergegooid en ze hun huis dienden te verlaten.

Wat betreft de verklaring van een vriendin van de familie (rechtsplegingsdossier, aanvullende nota, stuk 3), wijst de Raad erop dat deze getuigenis niet kan gezien worden als een objectief bewijs van de problemen van verzoekende partij. Deze brief is opgesteld door een vriendin van de familie, die geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoekende partij en haar problemen. Het paspoort van deze vriendin wijzigt hier niets aan.

Aan de dreigbrief van de militie Asa'ib (Ahl al-Haq) gevoegd aan de aanvullende nota (stuk 5), hecht de Raad evenmin enige bewijswaarde. Dit document betreft vooreerst een loutere fotokopie, waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Vermits de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar vluchtrelaas over het geheel genomen niet geloofwaardig kan worden beschouwd, kan de Raad haar voorgehouden problemen niet als bewezen beschouwen enkel op basis van deze dreigbrief. Temeer uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het in Irak gemakkelijk is om tegen betaling allerhande documenten te bekomen.

Daar aan het opgediste vluchtrelaas van verzoekende partij niet het minste geloof kan gehecht worden, waaronder de moord op haar man en broer en de verwondingen van een andere broer, maakt zij niet aannemelijk dat zij een alleenstaande vrouw is in geval van terugkeer naar Irak. Het betoog van verzoekende partij dienaangaande is derhalve niet dienstig.

4.2.2. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met haar kwetsbaar profiel, kan zij niet worden gevolgd.

Voorop wordt in de bestreden beslissing immers op goede gronden opgemerkt dat verzoekende partij enerzijds verklaart dat zij het psychisch moeilijk heeft, maar anderzijds zegt dat zij geen concrete problemen heeft en zelf verklaart dat zij in staat is om op normale wijze aan de procedure deel te nemen (adm. doss., vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 21 augustus 2018, vraag 1). Deze vaststelling is pertinent en vindt grondslag in het administratief dossier. Daarenboven wordt nog het volgende opgemerkt: *"Ter staving van uw verklaring over uw psychische toestand legt u een brief neer van een psycholoog waarin staat dat u stress heeft en dat u symptomen vertoont die ook voorkomen bij PTSS. Er staat nog dat u vaak zaken vergeet en dat u zich moeilijk kan concentreren. Het is om te beginnen frappant dat u pas bij uw vierde verzoek om internationale bescherming een attest neerlegt over uw psychische toestand, terwijl u al in uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde veel zaken te vergeten (CGVS 15/26973, 19 februari 2016, p. 9, p. 17, p. 24, p. 33). Dat u pas drie jaar na uw aankomst in België en na drie onsuccesvolle verzoeken om internationale bescherming uw psychische problemen laat onderzoeken en tracht te staven, relativeert de ernst van uw problemen in grote mate. Daarenboven blijkt nergens uit het attest dat u neerlegt op welke basis de bevindingen die erin weergegeven worden precies gebaseerd zijn. Het attest vermeldt wel dat u psychologische begeleiding krijgt, maar vermeldt niet sinds wanneer of hoeveel sessies u al gehad hebt. Nog wordt een psychiatrisch advies over uw psychische toestand aangeraden, wat impliceert dat er geen officiële diagnose gesteld is. Tenslotte wordt er wel verwezen naar de mogelijkheid van PTSS, maar meldt het*

attest niet van welk trauma deze stoornis het gevolg zou zijn. Met de in haar aanvullende nota ontwikkelde argumentatie dat zij het moeilijk heeft om haar problemen naar buiten te brengen en zij nergens kracht of zin meer in heeft en zij ook lange tijd zonder enige sociale begeleiding is gebleven, komt zij niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en toont zij niet op concrete wijze aan dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure niet gerespecteerd zouden zijn of dat zij niet in staat zou geweest zijn aan haar verplichtingen te voldoen.

Verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota een psychologisch attest van de vzw Tabane opgesteld op 20 november 2018 (stuk 1). In dit attest wordt beschreven dat verzoekende partij getuigt van seksueel overschrijdend gedrag ten aanzien van haar persoon en zij ten gevolge hiervan getraumatiseerd is. Tevens wordt vermeld dat verzoekende partij sinds de dood van haar man vreest voor haar leven.

Dat verzoekende partij in België seksueel geïntimideerd werd, wordt op zich niet betwist. In de bestreden beslissing wordt echter terecht opgemerkt dat, hoe betreurenswaardig dit gegeven ook is, dit geen verband houdt met een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Irak.

Evenmin kan uit dit attest worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om reeds van bij haar eerste verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek zodat de indertijd vastgestelde leugenachtige verklaringen onverkort overeind blijven.

Waar in het attest verwezen wordt naar de angst van verzoekende partij waarin zij leeft sinds de dood van haar man, merkt de Raad op dat dit attest opgesteld is op basis van de verklaringen van verzoekende partij en derhalve bezwaarlijk als ondersteuning kan dienen van haar vluchtrelaas.

4.2.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in voormelde beschikking opgemerkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In de mate verzoekende partij verwijst naar haar kwetsbaar profiel, zijnde een kwetsbare alleenstaande vrouw van soennitische origine, herhaalt de Raad vooreerst dat reeds hoger is gebleken dat geen geloof wordt gehecht als zou zij een alleenstaande vrouw zijn. Wat betreft de psychische problemen van verzoekende partij stelt de Raad vast dat het hebben van klachten zoals slapeloosheid, nachtmerries en een permanent gevoel van onveiligheid, niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekende partij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hetzelfde dient gezegd te worden aangaande haar soennitische origine. In arrest nr. 178 421 van 25 november 2016 werd dienaangaande reeds het volgende vastgesteld: *“Waar uit de informatie aangebracht door verzoekster en de Commissaris-generaal blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio’s van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient voorts te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekster dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun louter religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekster voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoekster bijgebrachte algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat zij zelf concrete problemen heeft, nu zij in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande overweging van de Raad in een ander daglicht stelt.

4.2.4. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht,

in de zin dat het de door verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS